

01 Familia lui Manoah (Judecători 13-16)

Familia lui Manoah (Judecători 13-16)

Organul administrativ superior din Wiesbaden (Germania) a prezentat o statistică deplorabilă a anului 1987. În acel an s-au încheiat în Germania 382.600 căsătorii și au avut loc 129.800 divorțuri. Avortul și adulterul sunt la ordinea zilei. Aproape nu li se mai dă nici o atenție. Am devenit un popor de ucigași și de adulteri, dar acest lucru nu ne deranjează deloc.

Totuși, numărul divorțurilor cuprinse în acea listă reprezintă numai vârful aisbergului. Câte căsătorii nu există numai pe hârtie, căsnicii în care se trăiește unul alături de altul sau chiar unul contra altuia! Din nefericire, există asemenea căsnicii și între credincioși, chiar mai multe decât gândim. Să divorțeze nu vor și nu pot, dar nici n-au ce să-și mai spună unul altuia.

Și tocmai în căsnicie și în familie putem cunoaște fericirea. Dumnezeu ne arată în Cuvântul Său temelia pentru o căsnicie care ne conduce să avem zile ca „zilele cerurilor deasupra pământului”. Depinde de noi cunoașterea acestei fericiri.

Dumnezeu, Creatorul, a pus iubirea firească în inima bărbatului și a femeii. Dar omul a deteriorat și acest dar al lui Dumnezeu. În 2 Timotei 3.3 citim că oamenii vor fi „fără afecțiune naturală”. Într-adevăr, „zilele din urmă” sunt „timpuri grele”. Dumnezeu vrea să ne pună iubirea în inimă, dar noi nesocotim această iubire. Rezultatul este un egoism pronunțat și atunci cine se mai miră că în Germania tot la trei căsătorii intervine un divorț?

Manoah și soția lui trăiau într-un timp care ar putea fi comparat cu al nostru. În Judecători 13.1 se spune: „Fiii lui Israel au făcut iarăși ce era rău înaintea Domnului”. Dacă fiecare face ce este drept în ochii săi, atunci acest lucru este totdeauna rău în ochii lui Dumnezeu.

Această expresie gravă o citim în Judecători de șase ori înainte de capitolul 13. De fiecare dată, Dumnezeu a trebuit să-Și pedepsească poporul, dar de fiecare dată, poporul a strigat către Dumnezeu și El l-a ascultat. În Judecători 13 însă lipsește acest strigăt către Dumnezeu. Ei se aflau în mâna filistenilor lor și s-au obișnuit cu această stare. Este astăzi alt fel? Oamenii trăiesc în rău și chiar iubesc răul. Nu vor deloc ca situația lor să se schimbe. Și cine suferă în urma acestei vieți păcătoase? Copiii.

În mijlocul acestui popor încăpățânat, Dumnezeii găsește doi oameni căsătoriți care sunt fericiți și la care poate să privească cu bucurie. Sunt Manoah și soția lui. Manoah înseamnă „dar”, „loc de odihnă”. Manoah era pentru soția lui un dar al lui Dumnezeu, dar și invers. Fiecare soț este pentru soția lui un dar din mâna lui Dumnezeu și fiecare soție este un dar pentru soțul ei. Dacă amândoi se văd așa, atunci ei trăiesc împreună fericiți.

Dumnezeu are să le spună acestor doi ceva important și începe cu partea mai slabă, cu femeia (versetele 3-5). Îngerul Domnului i se arată și îi dă o făgăduință minunată. În același timp, el îi spune femeii cum trebuie să se comporte. În indicația îngerului către această femeie găsim răspunsul, dacă ne întrebăm ce avem de făcut având în vedere declinul creștinismului. Răspunsul este foarte simplu: despărțire. Dumnezeu nu începe să spună ce trebuie și ce nu trebuie să facă băiatul, ci dă indicații exacte mamei.

Aceste indicații conțin două lucruri: 1. să nu bea nici vin, nici băutură tare; 2. să nu mănânce nimic necurat.

Vinul și băutura tare sunt aici, ca și în alte locuri, o imagine a bucuriei pe pământ. Dacă un credincios caută sociabilitate cu oamenii acestei lumi, atunci acel credincios nu va avea o căsnicie fericită și chiar copiii vor suferi din această cauză. Într-un alt loc, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Vinul este batjocoritor, băuturile tari sunt gălăgioase” (Proverbe 20.1). Nu e de mirare că despre oamenii acestei lumi se spune că iubesc mai mult plăcerile acestei lumi decât pe Dumnezeu (2 Timotei 3.4); dar la noi ar trebui să fie altfel. Noi avem părtășie cu Tatăl și cu Fiul Lui; în aceasta ne putem găsi bucuria.

Și a doua indicație, să nu mănânce nimic necurat, conține o învățătură importantă pentru zilele noastre. A mânca ceva necurat înseamnă a te ocupa cu lucruri rele, neplăcute. David s-a căsătorit cu o femeie care avea idoli (1 Samuel 19). Știa el acest lucru? Soția lui Iacov, Rahela, avea idoli, iar el nu știa (Geneza 31). Amândouă femeile au mâncat, în acest sens, ceva necurat. Urmările au fost fatale.

Dacă Dumnezeu îi spune femeii să nu mănânce nimic necurat, atunci El vrea să o păzească de un pericol deosebit. Cu ce se hrănesc soțiile noastre? Cu Cuvântul lui Dumnezeu sau cu lucrurile acestei lumi? Romanele lumești, de exemplu, pot fi o hrană necurată. Fac soțiile noastre acest lucru în ascuns ca Rahela, fără știrea soțului? Rahela l-a înșelat pe soțul ei. Ea a trebuit să moară în același an, pentru că soțul ei, neștiind unde sunt idoli pe care îi căuta socrul lui (ai căruia idoli au fost furați de Rahela), a spus: „Să piară acela la care vei găsi dumnezeii tăi!”

Aici se află una din cauzele principale ale ruinerii familiilor creștine. Noi trebuie să fim sinceri unul față de altul. Bărbatul este, după gândurile lui Dumnezeu, capul familiei. Fără conducerea și fără știrea lui, n-ar trebui să se întâmple nimic.

În loc să mâncăm ceva necurat, ar trebui să ne hrănim cu toții cu hrană curată. Găsim această hrană în Cuvântul lui Dumnezeu: „ca niște prunci născuți de curând, să doriți din tot sufletul laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți” (1 Petru 2.2). Cum arată această dorință sănătoasă, vedem de fiecare dată când se naște un copil. Aici, Dumnezeu ne învață practic. Hrană sănătoasă înseamnă sănătate, creștere și stabilitate; și tocmai de acestea avem nevoie în zilele de decădere.

Ce face femeia după ce i s-a arătat îngerul? Ea nu merge la nimeni altul decât la soțul ei (versetul 6). Acest lucru dovedește că ea a avut deplină încredere în el. Ferice de soțiile care au soți în care pot să aibă încredere și cu care pot să discute totul! Și de la Manoah putem să învățăm aici. Ce face el? Se roagă lui Dumnezeu. Prin aceasta, el arată clar că are o relație cunoscută și plăcută cu Dumnezeu (versetul 8). Cunoaștem noi, bărbații, această părtășie practică în rugăciune, această legătură cu Dumnezeu?

Manoah își dă seama de responsabilitatea lui, iar aceasta împreună cu soția lui. El nu spune: „Omul lui Dumnezeu să vină la mine”, ci o include și pe soția lui: „Doamne, te rog, să mai vină o dată la noi Omul lui Dumnezeu pe care L-ai trimis și să ne învețe ce să facem” (versetul 8). Aici găsim armonia în căsnicie cu privire la educația copiilor. Educația copiilor nu este numai treaba unuia din părinți, ci aceasta îi privește pe amândoi. În problemele educației, părinții ar trebui să aibă același gând și, prin rugăciune, să ceară înțelepciunea necesară.

Isaac și Rebeca ne sunt un exemplu preventiv în acest sens. Isaac îl iubea pe Esau, iar Rebeca îl iubea pe Iacov. Să nu fie așa. Lipsa de armonie între părinți a avut urmări catastrofale. Ei înșși și copiii lor au trebuit să culeagă roadele, iar ele au fost roade amare.

Un alt pericol, în special pentru femei, constă în aceea că ele își iubesc copiii mai mult decât soții lor. În Tit 2.4, femeile tinere sunt îndemnate să manifeste dragoste. Ordinea este remarcabilă: mai întâi soții, apoi copiii. Dacă ordinea este inversă, atunci ceva nu este în ordine în familie și urmările negative se vor arăta. Zece din fiii lui Iacov au devenit înșelători. Ei au purtat această înșelăciune timp de douăzeci de ani.

Manoah și soția lui se arată dispuși să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu; în aceasta constă secretul unei vieți binecuvântată de familie. Dacă ne aflăm pe căile neascultării, Dumnezeu este împotriva noastră, chiar dacă suntem copiii Săi. Căile neascultării sunt căile păcatului: „Domnul își întoarce fața împotriva celor care fac rău” (Psalmul 34.16).

Dumnezeu ascultă rugăciunea lui Manoah și Se arată a doua oară. La întrebarea, care va fi felul de viață al băiatului, îngerul Domnului spune încă o dată ce trebuie să facă mama. Purtarea noastră, a părinților, influențează și hotărăște purtarea copiilor noștri. Dacă noi ca părinți mergem pe căi rele, ne putem aștepta să ne facă bucurie copiii noștri? Copiii ne observă cu mare atenție și trag concluzii din purtarea noastră pentru comportarea lor spre bine, ca și spre rău. Ascultarea părinților față de Cuvântul lui Dumnezeu este condiția pentru binecuvântarea lui Dumnezeu în familie. Bineînțeles, depindem de banii lui Dumnezeu, dar acest har nu ne scutește de responsabilitatea noastră de a fi un exemplu prin ascultare.

Manoah întreabă apoi care este numele îngerului Domnului, ca să-l aducă cinste (versetul 17). Cinstirea Domnului să stea și în viața noastră întotdeauna pe primul loc. Răspunsul îngerului Domnului ne mișcă inima: „Pentru ce îmi ceri Numele? El este minunat” (versetul 18). Acest răspuns ne face să ne gândim la Isaia 9.6, unde citim despre Domnul Isus: „Îl vor numi: Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu puternic, Părintele veșniciei, Prinț al păcii”. El însuși, Domnul, Cel Minunat, stă înaintea lui Manoah. Așa este și astăzi. Noi îl avem pe El, pe acest Domn minunat care își ia timp pentru noi ca să ne ajute în problemele, în întrebările și în nevoile noastre.

După ce Manoah a adus o jertfă și îngerul Domnului s-a suit în flacăra altarului la cer, el recunoaște cu cine a avut de-a face. Se sperie de moarte și crede că acum trebuie să moară (versetul 22). Aici se arată ce dar minunat este soția lui Manoah. Având o stare duhovnicească mai bună ca soțul ei, ea îl ajută. Dumnezeu a vrut să facă un ajutor bărbatului și fericit este fiecare soț care are un astfel de ajutor și îl prețuiește.

Nu experimentăm noi, bărbații, zilnic faptul că soțiile noastre ne ajută? Ele ne pot ajuta în lucrurile spirituale și în cele materiale. Dar suntem noi gata să primim un sfat spiritual, când recunoaștem că el este de la Dumnezeu? Un alt punct este acela dacă suntem și recunoscători pentru ajutorul soțiilor noastre. Le spunem „mulțumesc”? Zilnic îi mulțumim lui Dumnezeu pentru hrană, dar le mulțumim și soțiilor noastre zilnic pentru toată osteneala lor? Din nefericire, deseori suntem indiferenți sau primim ajutorul soției ca fiind ceva de la sine înțeles. Epistola către Coloseni ne îndeamnă în fiecare capitol la mulțumire. Oamenii recunoscători sunt oameni fericiți care au ochii deschiși pentru bunătățile lui Dumnezeu.

În versetul 24 este amintită nașterea lui Samson. Samson înseamnă: „omul soarelui”. Cine este soarele? „Căci Domnul Dumnezeu este un soare și un scut” (Psalmul 84.11). El, Domnul este; în El găsim lumină și pază pentru viața noastră. În afară de aceasta, soarele este un simbol al puterii: „Dar cei care-L iubesc să fie ca soarele, când se arată în puterea lui” (Judecători 5.31). Niciodată nu a fost un bărbat pe acest pământ care să fi fost atât de mult caracterizat de putere ca Samson. Istoria lui dovedește acest lucru într-un mod impresionant.

Următorul punct pe care Duhul lui Dumnezeu îl scoate în evidență este : „Copilul a crescut” (versetul 24). El a crescut și a devenit mare, pentru că a primit hrană după cum a spus Dumnezeu. Era o hrană care a corespuns despărțirii de tot ce este rău. O întrebare serioasă către noi toți: Cu ce îi hrănim pe copiii noștri? Avem dimineața un cuvânt de la Domnul Isus cu care să-i hrănim? Îi hrănim noi la amiază și seara? Ce îi spune Dumnezeu lui Moise în Deuteronomul: „Să învățați pe fiii voștri în ele (cuvintele Mele), vorbindu-le despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deuteronomul 11.19). „Să le întipărești (cuvintele Mele) fiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deuteronomul 6.7). Cum îi facem pe copii să înțeleagă Cuvântul? Citim Cuvântul la masă fără să îl explicăm? Atunci, acesta nu este digerabil pentru ei și n-au nici un folos din el. Contează foarte mult să fim capabili să facem o hrană pentru copiii noștri din ce am citit. Cu cât copiii noștri primesc mai puțină hrană spirituală, cu atât sunt mai predispuși la vicleniile diavolului care caută să-i ducă la cădere. Cel puțin de trei ori pe zi ar trebui să aducem Cuvântul lui Dumnezeu înaintea copiilor. Mii de copii ai părinților credincioși cresc în necunoștință. Ar trebui să învățăm pe de rost pasaje din Cuvântul lui Dumnezeu cu toții în familie.

Ne mirăm că merg în lume copiii noștri, când noi nu le-am dat hrană spirituală? Dacă începem din fragedă copilărie să le prezentăm măreț Persoana Domnului Isus, atunci și mai târziu ei nu se vor lăsa de El. Copiii lui Israel au neglijat să le spună copiilor lor despre minunile lui Dumnezeu. Care a fost consecința? Nu mult după aceea, citim: „... s-a ridicat altă generație, care nu cunoștea pe Domnul, nici lucrările pe care El le făcuse pentru Israel” (Judecători 2.10). Să aparțină copiii noștri acestei „alte generații”?

Câteodată se aude opinia că ora duminicală are sarcina de a-i hrăni spiritual pe copii. Ora duminicală este cu siguranță bună, dar nu ne ia nouă, părinților, responsabilitatea. Noi înșine trebuie să-i hrănim pe copiii noștri, ca să crească în omul dinăuntru, în timp ce prind rădăcini adânci în Hristos. În acest caz, ei vor fi ca un copac puternic care are rădăcini adânci și se împotrivesc oricărei furtuni. El își găsește hrana în pământul bun. Asemănători acestui „copac”, dorește Dumnezeu să ne facă pe noi și pe copiii noștri.

Fără îndoială, este important să ne rugăm pentru mântuirea copiilor noștri, dar nu este suficient. Dacă nu le dăm hrană spirituală, atunci putem lăsa la o parte la fel de bine și rugăciunea. Noi toți, părinți și copii, avem nevoie zilnic de corectare prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Să cercetăm pe scurt câteva amănunte din viața lui Samson. Versetul 25 ne spune despre un început bun: „Și Duhul Domnului a început să-l miște la Mahane-Dan, între Țoreea și Eștaol”. Semnificația acestor nume ne dă explicația. Țoreea înseamnă „cetatea viespilor”. Dumnezeu trimisese viespile înaintea copiilor lui Israel ca să nimicească dușmanii (vezi Exodul 23.28; Iosua 24.12; Deuteronomul 7.20). Ei ar fi trebuit să învețe că puterea este din Dumnezeu. Eștaol înseamnă „rugămintă”, „cerință” și ne amintește de dependență. Mahane-Dan este tabăra lui Dan sau locul judecării de sine, adică locul unde aplicăm ascuțișul Cuvântului lui Dumnezeu asupra noastră. Numai pe această cale, pe care îndeplinim aceste trei principii, Dumnezeu ne poate binecuvânta. Așa a fost la Samson, iar la noi nu poate fi altfel.

Capitolele 14-16 ne arată o perioadă tristă, descendentă din viața acestui om al lui Dumnezeu. Trei femei au jucat un rol nefast în viața lui, până când a ajuns în temniță.

În capitolul 14, Samson se coboară la Timna și vede acolo o femeie dintre filistenii. Timna înseamnă „parte pregătită”. Aici, Samson își pregătește o primă parte amară. Pofta ochilor trezește în el dorința și îl face să disprețuiască sfatul părinților săi. El a nesocotit avertismentul tatălui său. În viața lui Samson s-a împlinit cuvântul din Proverbe 30.17: „Pe ochiul care își bate joc de tatăl său și nesocotește ascultarea de mamă, îl vor scobi corbii de la pârâu și îl vor mânca puii de vultur”. Cuvântul lui Dumnezeu avertizează insistent cu privire la o legătură între credincioși și necredincioși. Urmările vor fi totdeauna fatale. Îi avertizăm noi pe copiii noștri cu privire la un astfel de pas? Avem noi ca părinți în inimă dorința ca și copiii noștri să nu se căsătorească cu necredincioși?

Părinții lui Samson au arătat că sunt slabi (versetul 5). Până la urmă s-au coborât cu el la Timna. Mai târziu, îl vedem pe tatăl său singur în Timna (versetul 10). Unde era mama? Nu a mai fost de acord cu fiul ei? A spus într-un mod consecvent „nu” la calea falsă a fiului ei? Nu știm. Cu toată armonia ce trebuie să caracterizeze căsniciile noastre, pot exista situații în care nu putem face compromisuri. Voia lui Dumnezeu trebuie să aibă întotdeauna întâietate.

La începutul capitolului 16, îl vedem pe Samson la o prostituată. Așa de departe poate ajunge un slujitor al lui Dumnezeu! Să nu subestimăm pericolul. Dumnezeu spune: „căci Dumnezeu va judeca pe desfrânați și pe cei adulteri” (Evrei 13.4). În căile de guvernare ale lui Dumnezeu, judecata aceasta a trebuit să-l lovească pe Samson.

A treia femeie din viața lui Samson a fost Dalila. Nu s-a învățat minte? S-a ajuns până acolo că cele șapte șuvițe ale sale au căzut la pământ (versetul 19). Imaginea despărțirii sale de tot ce este rău a fost distrusă, izvorul puterii sale i-a fost luat. I-au fost scoși amândoi ochii. „Omul soarelui” n-a mai văzut lumina niciodată. De ce? Pentru că a mers pe căi proprii și nu a vrut să asculte. De șase ori citim despre el: „s-a coborât”. Exemplul său este un avertisment pentru noi.

Am observat la citirea ultimului pasaj din istoria lui Samson unde a trebuit să-și petreacă restul zilelor sale ca prizonier? În închisoarea din Gaza. „Filistenii l-au apucat și i-au scos ochii; l-au coborât la Gaza și l-au legat cu niște lanțuri de bronz. El învârtea la râșniță, în casa închisorii” (16.21). Privat de puterile sale uriașe, slujea cu puterea sa slabă care îi rămăsese dușmanilor săi, asupra cărora repurtase multe victorii. Tocmai în Gaza (începutul capitolului 16), chiar după acea cădere adâncă în păcat, „la miezul nopții, s-a sculat și a apucat porțile cetății cu amândoi stâlpii, le-a scos împreună cu zăvorul, le-a pus pe umeri și le-a dus pe vârful muntelui din fața Hebronului” (16.3). De ce ne amintește Dumnezeu în acest context de Hebron, de vârful muntelui din fața Hebronului? Nu trebuia să se gândească Samson că aici străbunii săi au trăit odinioară într-o părtășie binecuvântată cu Dumnezeul lor? Ce s-a ales de el, omul lui Dumnezeu, judecătorul lui Israel? Cât de mult a disprețuit el părtășia cu Dumnezeul său și în ce adâncimi ale păcatului s-a prăbușit!

Chiar dacă Samson a cules roadele faptelor sale în căile de guvernare ale lui Dumnezeu, totuși Dumnezeu, în harul Său, nu l-a lăsat să cadă. El a săvârșit biruința sa cea mai mare în moarte (versetul 30). Acesta este Dumnezeul nostru!

Samson s-a coborât viu și a fost dus înapoi mort. Și unde a fost îngropat? Sfârșitul istoriei sale ne spune că „l-au îngropat între Țoreea și Eștaol, în mormântul tatălui său Manoah. El judecase pe Israel douăzeci de ani” (versetul 31). Mormântul său a fost acolo unde odinioară și-a început slujba.

Sfârșitul istoriei sale ne amintește de puterea lui Dumnezeu (Țoreea) și de dependență (Eștaol). Dacă Samson ar fi ținut seama de acestea, ar fi fost mai mult de douăzeci de ani judecător.

Vrem să ne aducem viața noastră și chiar viața de familie sub binecuvântarea lui Dumnezeu? Vrem ca zilele noastre să fie ca „zilele cerurilor deasupra pământului”? Atunci să respectăm principiile Cuvântului lui Dumnezeu! Dumnezeu dorește să ne vadă fericiți! De noi depinde dacă vrem să ducem o viață de familie fericită sau dacă într-o bună zi vrem să apărem într-o statistică sub rubrica „căsniile distruse”.

clickbible.org